

EXECUTED PAINTINGS

Afscheid van schilderijen – ze waren goed bedoeld

EXECUTED PAINTINGS

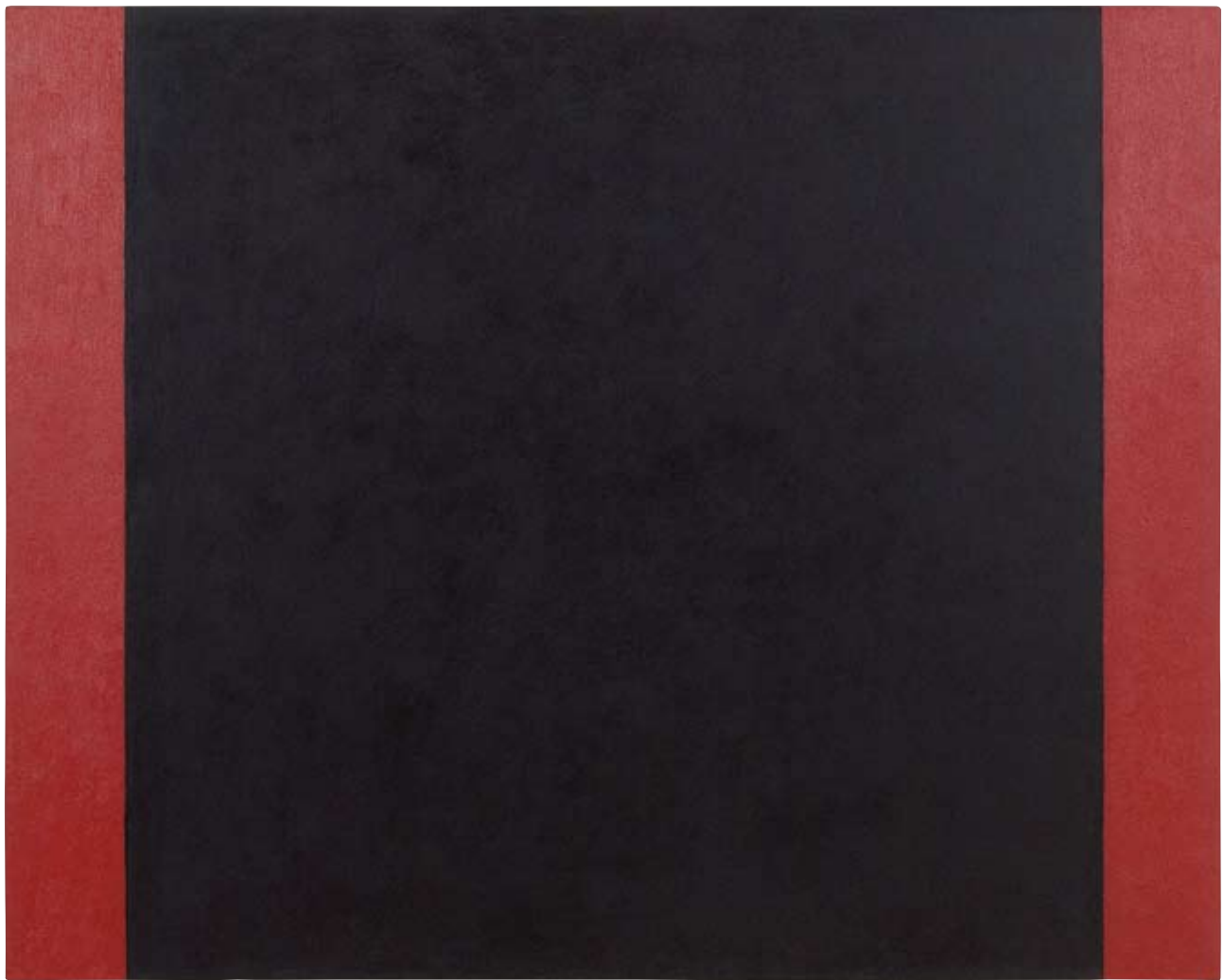
Jan Meijering

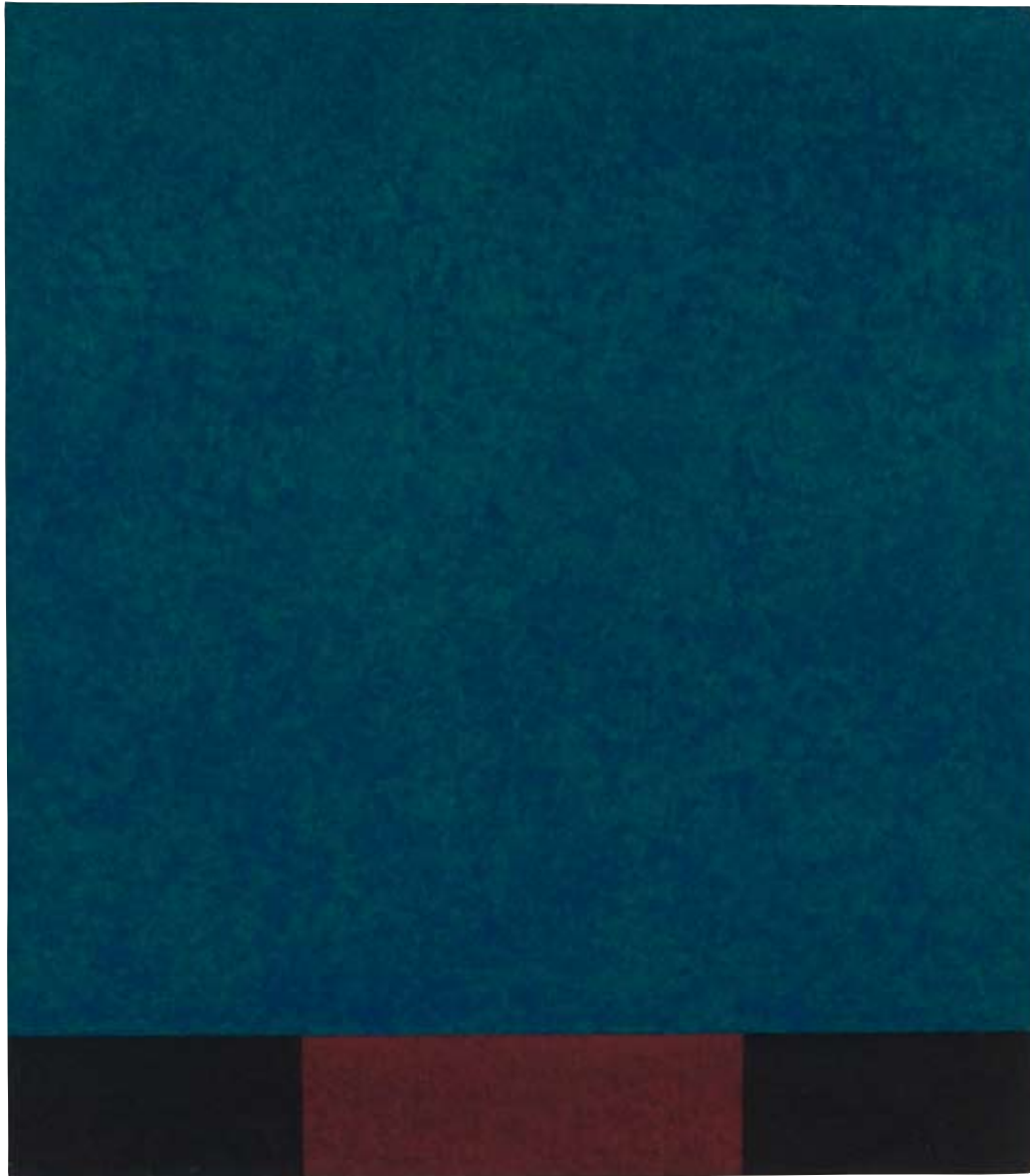
Dit is het verhaal over de executed paintings.
Ik vertel het u bezonnen en onbezonnen.
Jarenlang streefde ik er naar goede en volstrekt
zuivere schilderijen te maken. Deze schilderijen
waren stille behuizingen waar geen invloeden
van buiten konden doordringen.
Op een kwade dag bekwam me het gevoel bezig
te zijn met het maken van anachronistische
kunst. Ik voelde me vervreemd van mijn eigen
werk. Ik bekeek het van een afstand en
concludeerde dat ik mijn tijd verspild had aan
het zoeken naar diepgang.

Ik heb de executed paintings gemaakt en
afgemaakt. Ze bleken echter sterker dan mijzelf
te zijn en kwamen terug.

60 x 75 cm, 1989

80 x 70 cm, 1990

Na mijn afstuderen aan de Arnhemse kunstacademie vond ik een plaats voor mijn werk bij Galerie Van den Crommenacker. Ik had daar vier solotentoonstellingen.

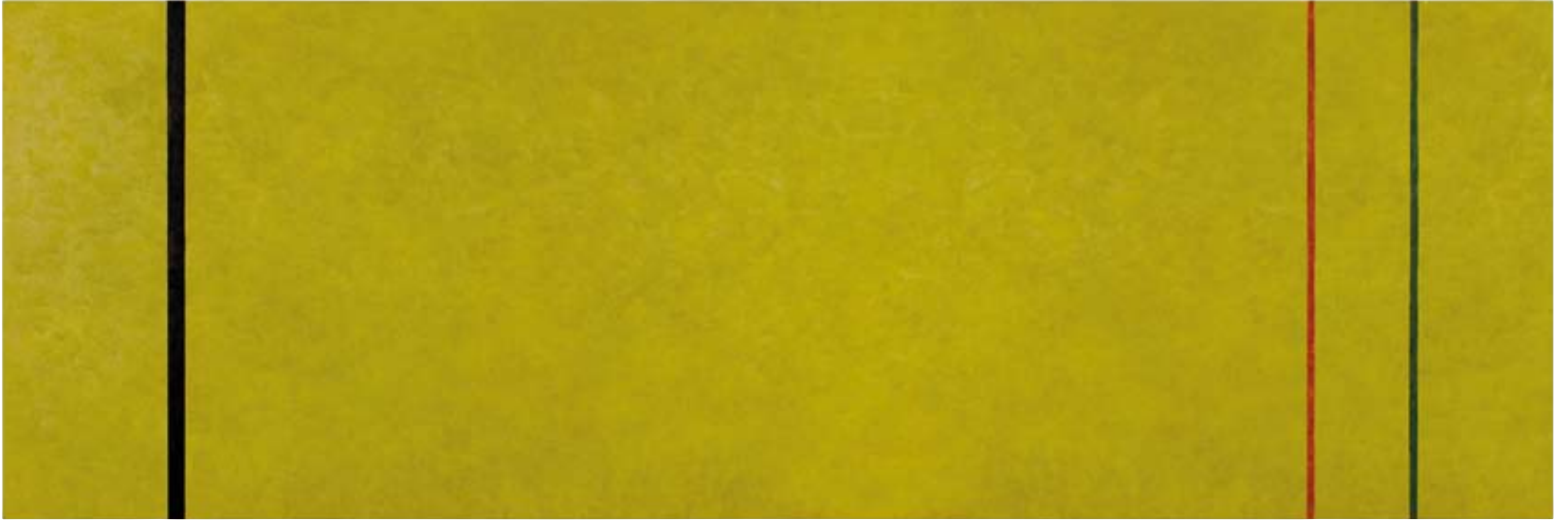
Ik schilderde groot en monumentaal en bewerkte het oppervlak zorgvuldig met kleine streken olieverf. Het ging me er om de beschouwer fysiek te sensibiliseren waardoor hij zich gedachtenloos terug zou kunnen trekken in mijn schilderijen. Dit zou een zuiverende ervaring moeten geven.

Als Mieke van den Crommenacker in 1998 overlijdt en vervolgens haar galerie gesloten wordt, verdwijnt de vaste plek om mijn werk te tonen.

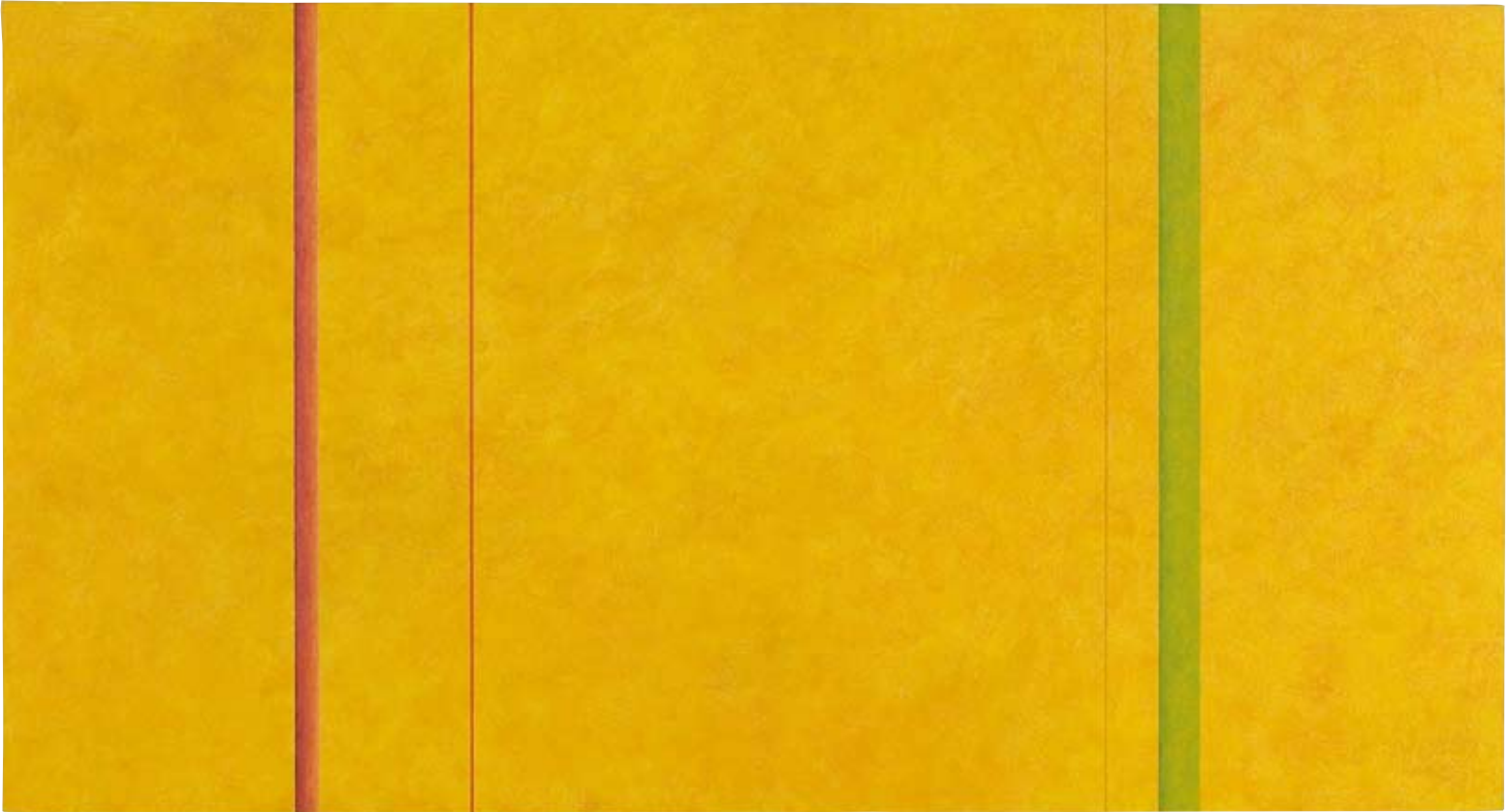
50 x 200 cm, 1993

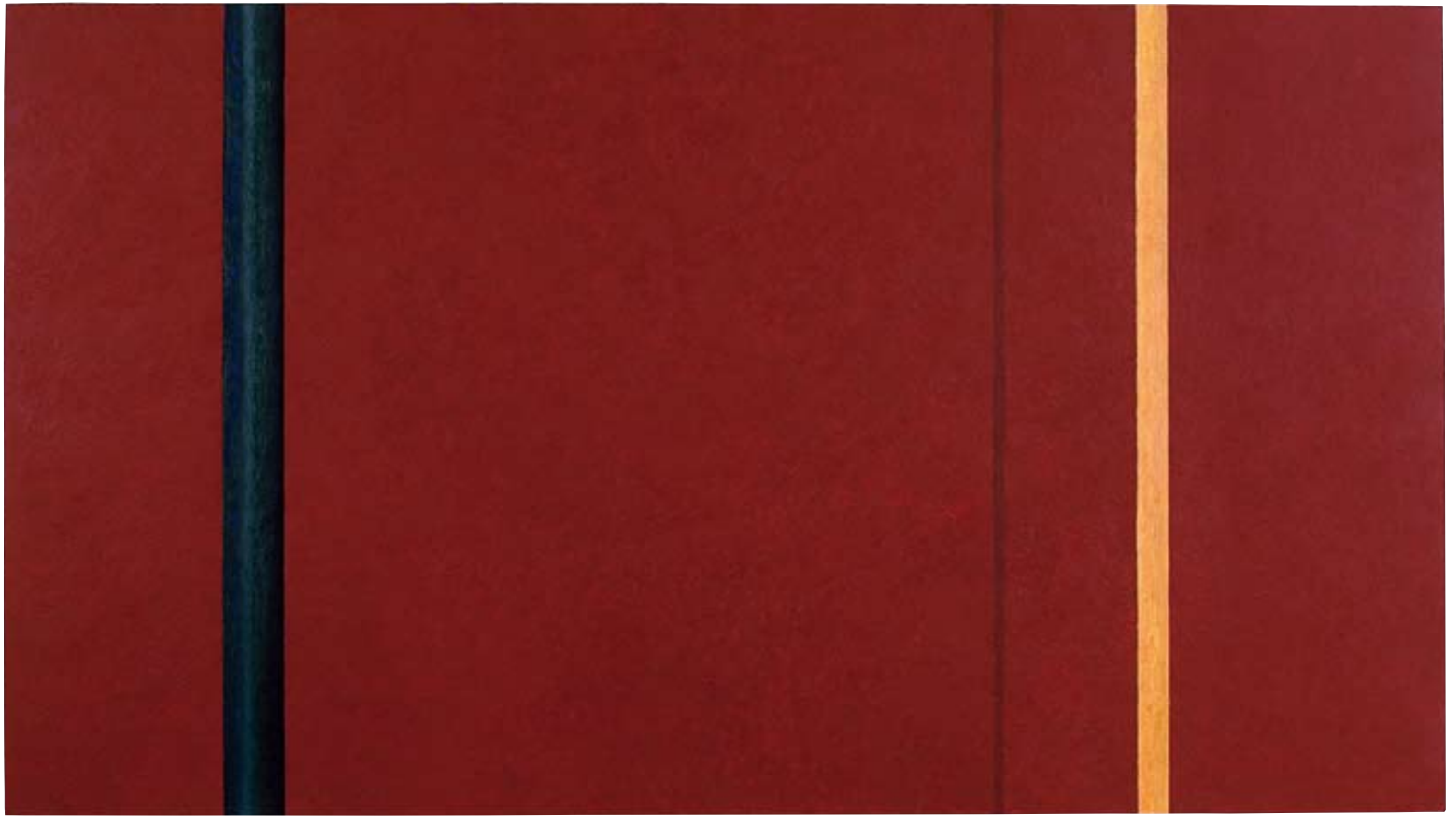
60 x 180 cm, 1993

70 x 180 cm, 1995

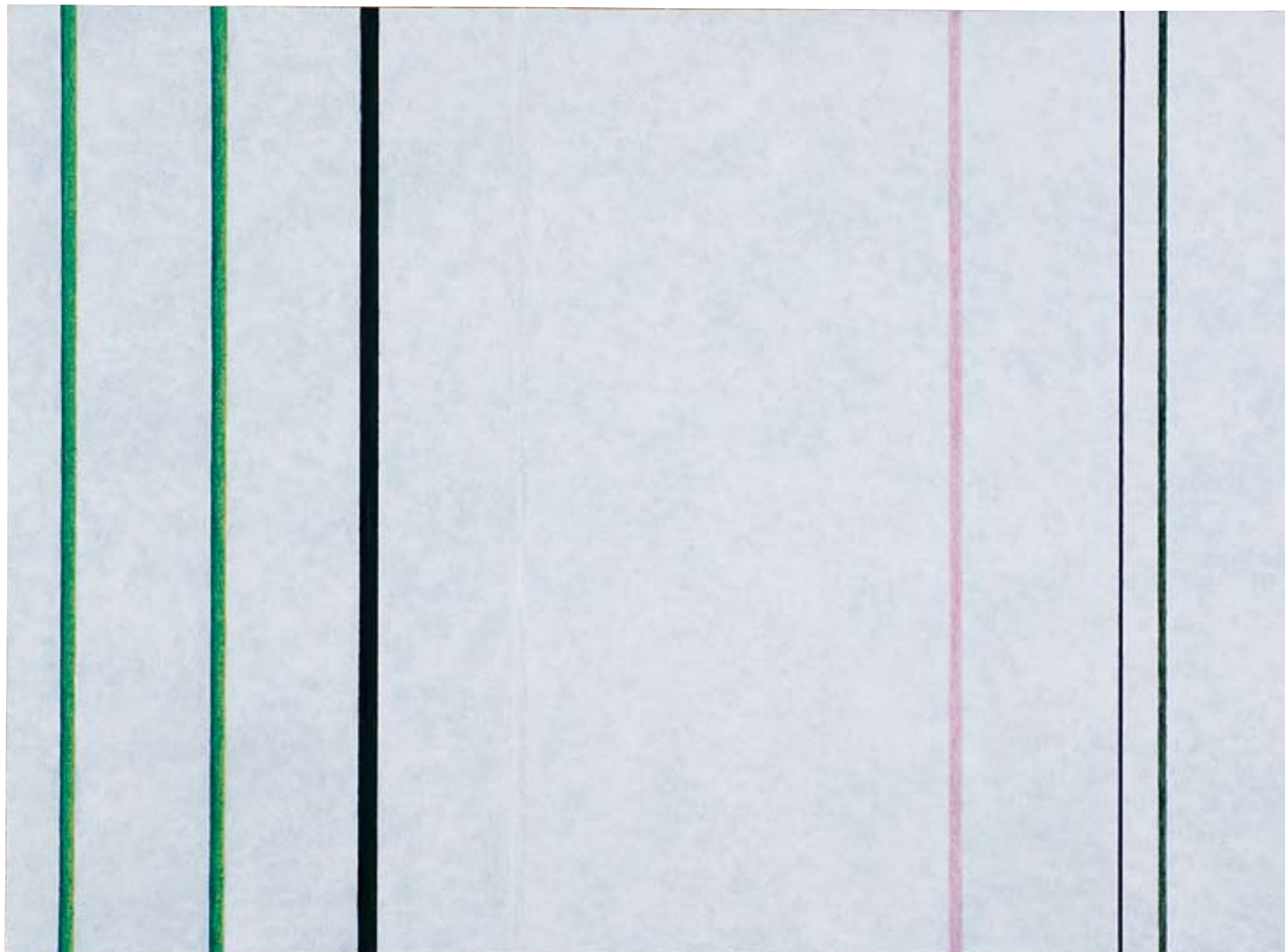
70x130 cm, 1996

80 x 140 cm, 1997

70x163 cm, 1997

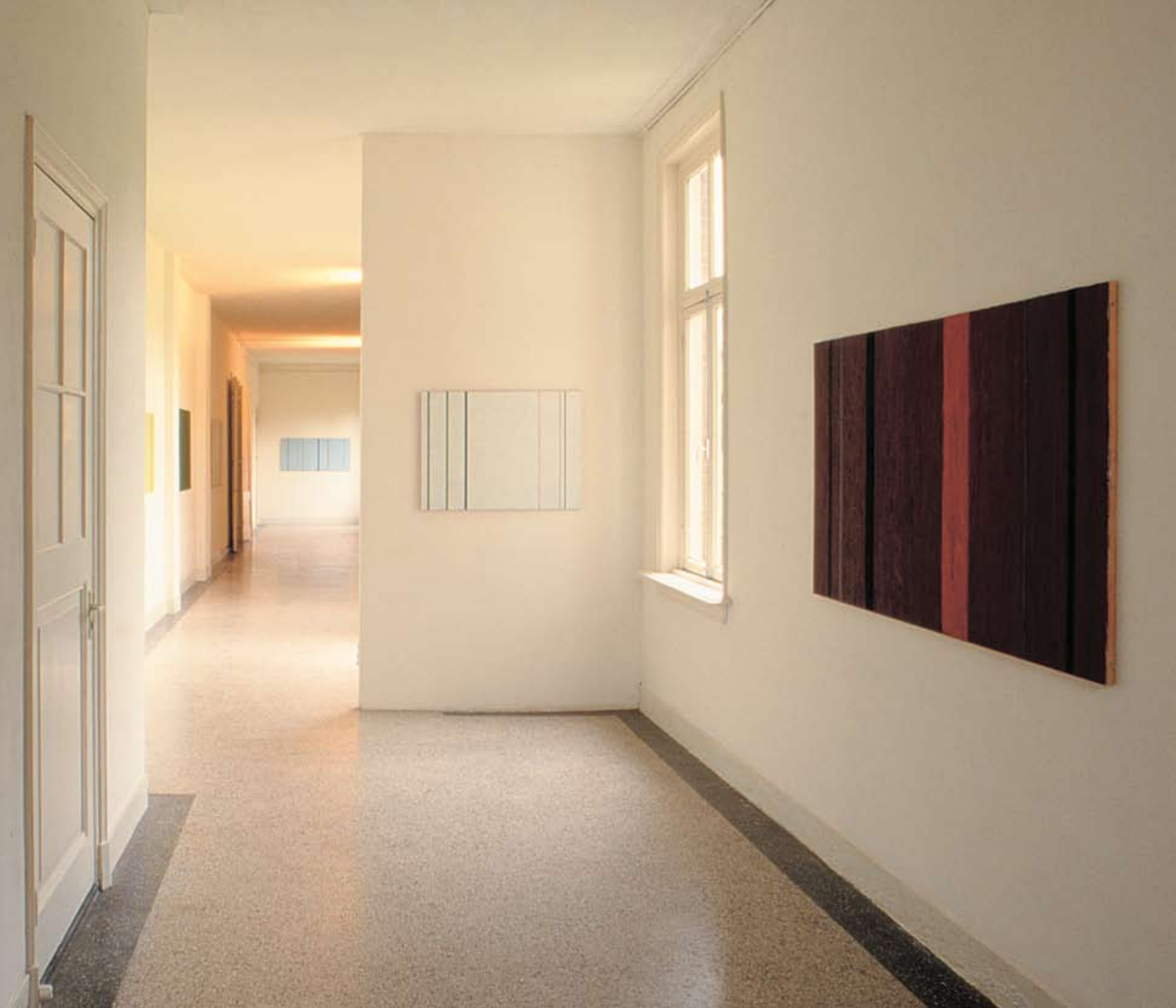
70x95 cm, 1999

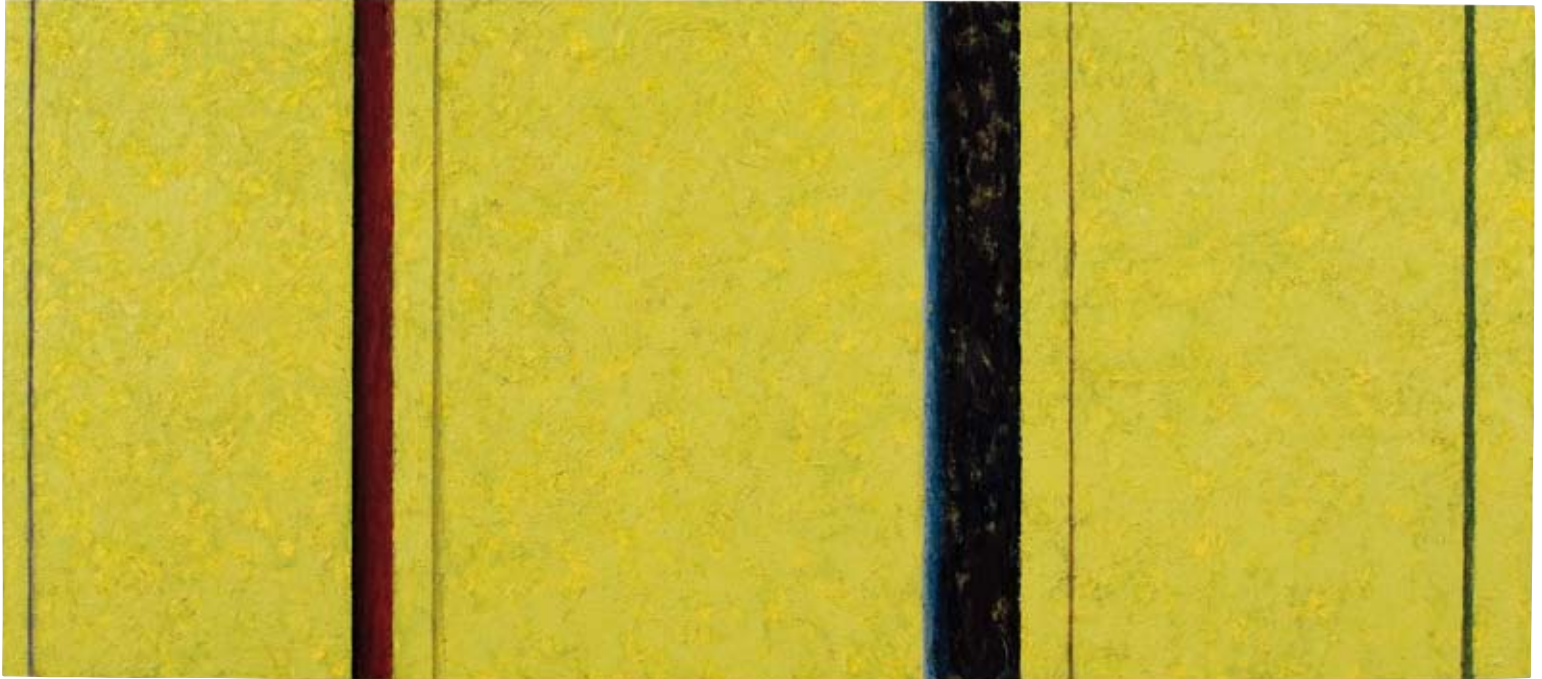

70 x 150 cm, 1999

▷ Expositie in *De Nieuwe Gang*, Beuningen, 2001

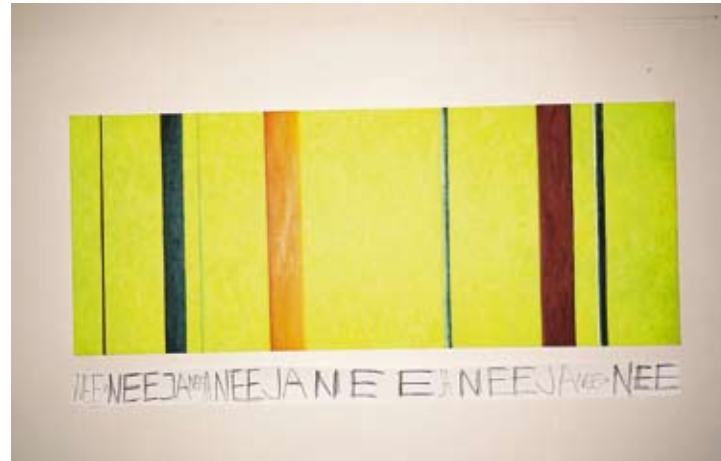

75 x 170 cm, 1999

70 x 170 cm, 1999

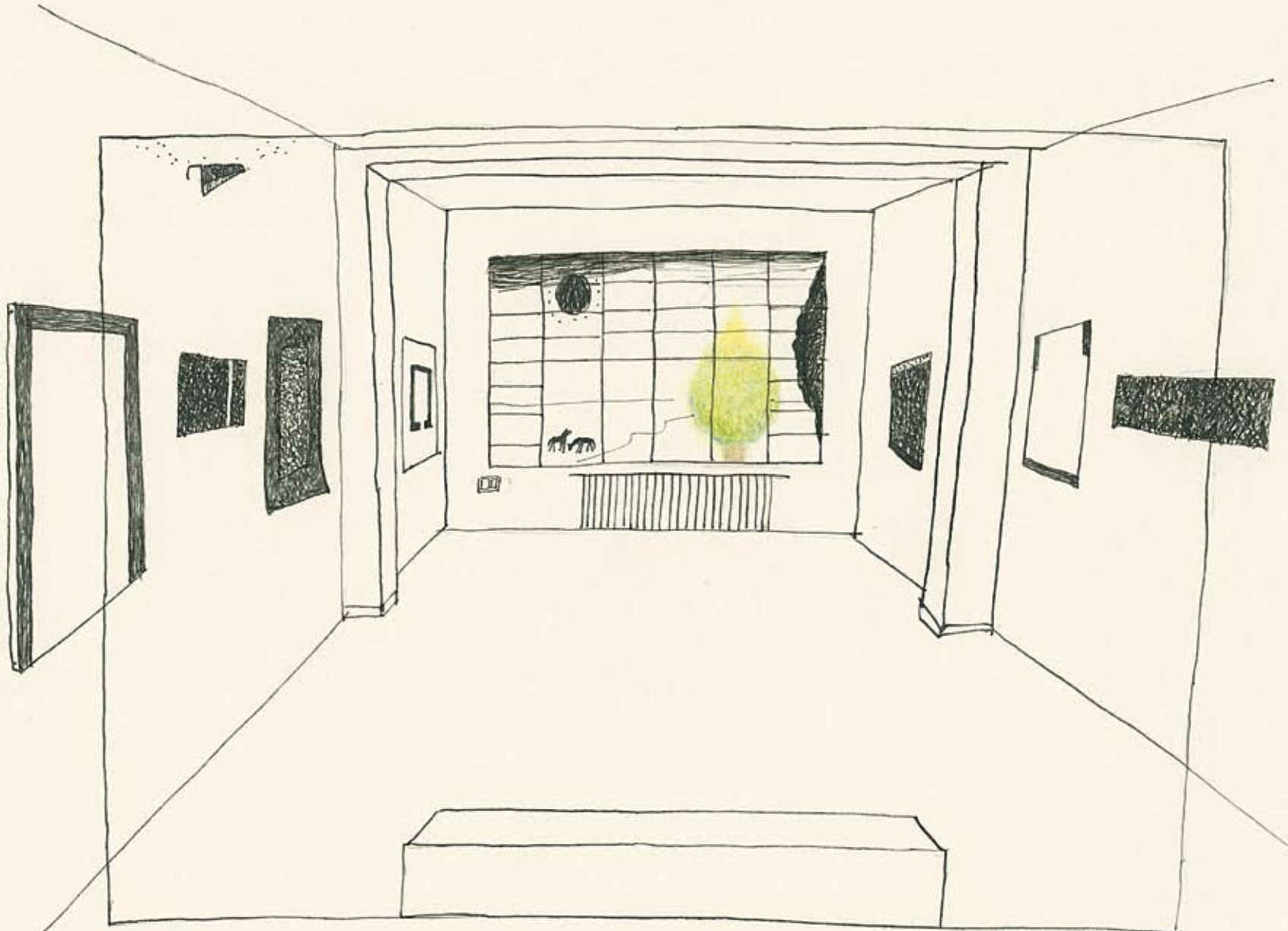
Het werd tijd een einde te maken aan de geforceerde rust van het zuivere huis. Ik zelf zet de deur op een kier voor een kakofonische wereld die zowel groots en wonderlijk als tragisch en wrang is. In het stille monochroom geschilderde vlak veranderen de verticale banen in rumoerige indringers. Ze worden steeds talrijker, breder en sterker van kleur.

90 x 120 cm, 2001

Geleidelijk verander ik mijn kijk door het 'zuivere beeld' tot concept te maken. Ik ontdoe de abstracte schilderijen van hun verfheid, hun kleur en zelfs hun drager. Ze bestaan dan alleen nog maar als vage herinneringsbeelden.

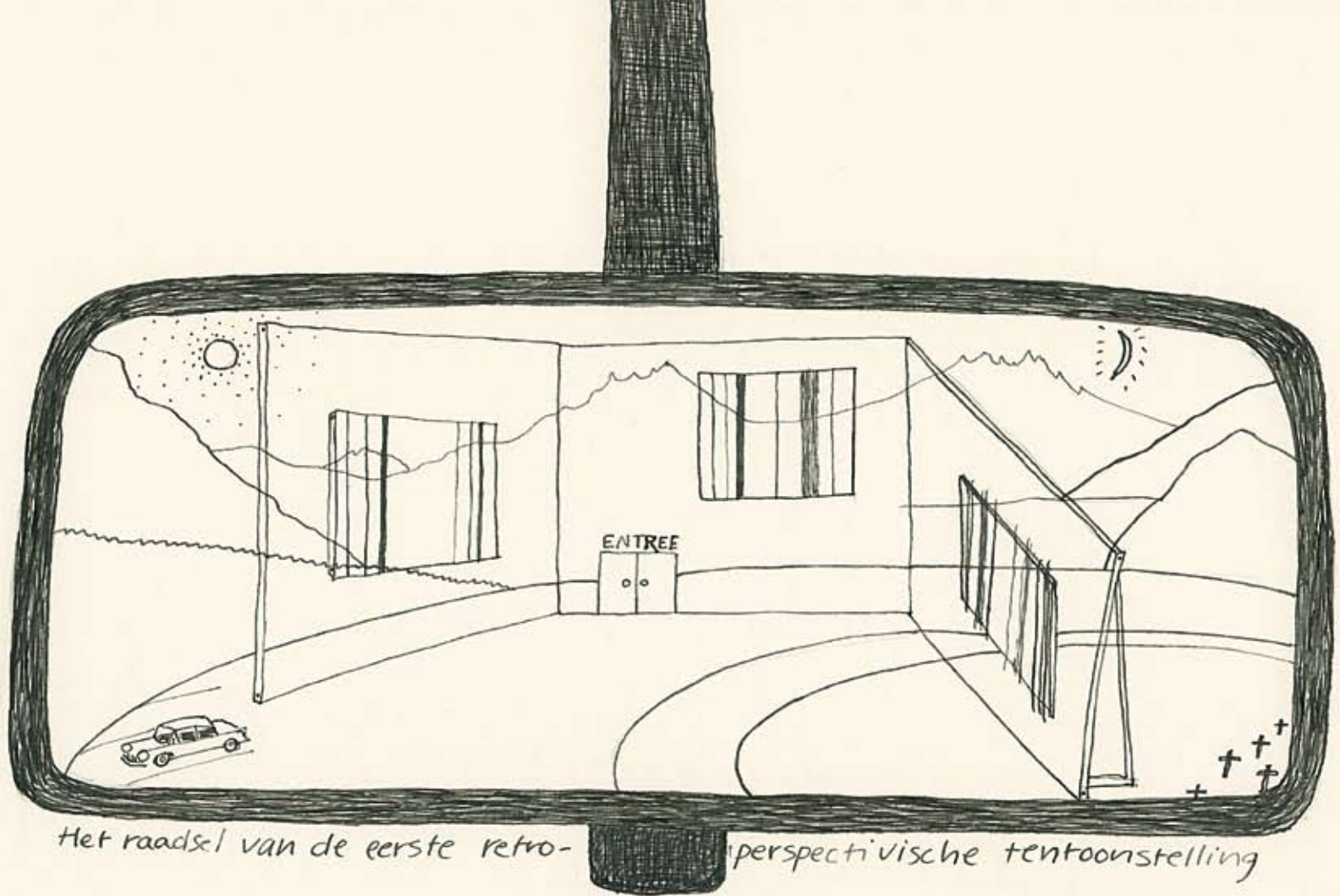
De executed paintings zijn bloedeloos geworden. Ontdaan van hun oorspronkelijke betekenis zijn ze niet meer dan uitgeholde schema's in het hoofd van de kunstenaar.

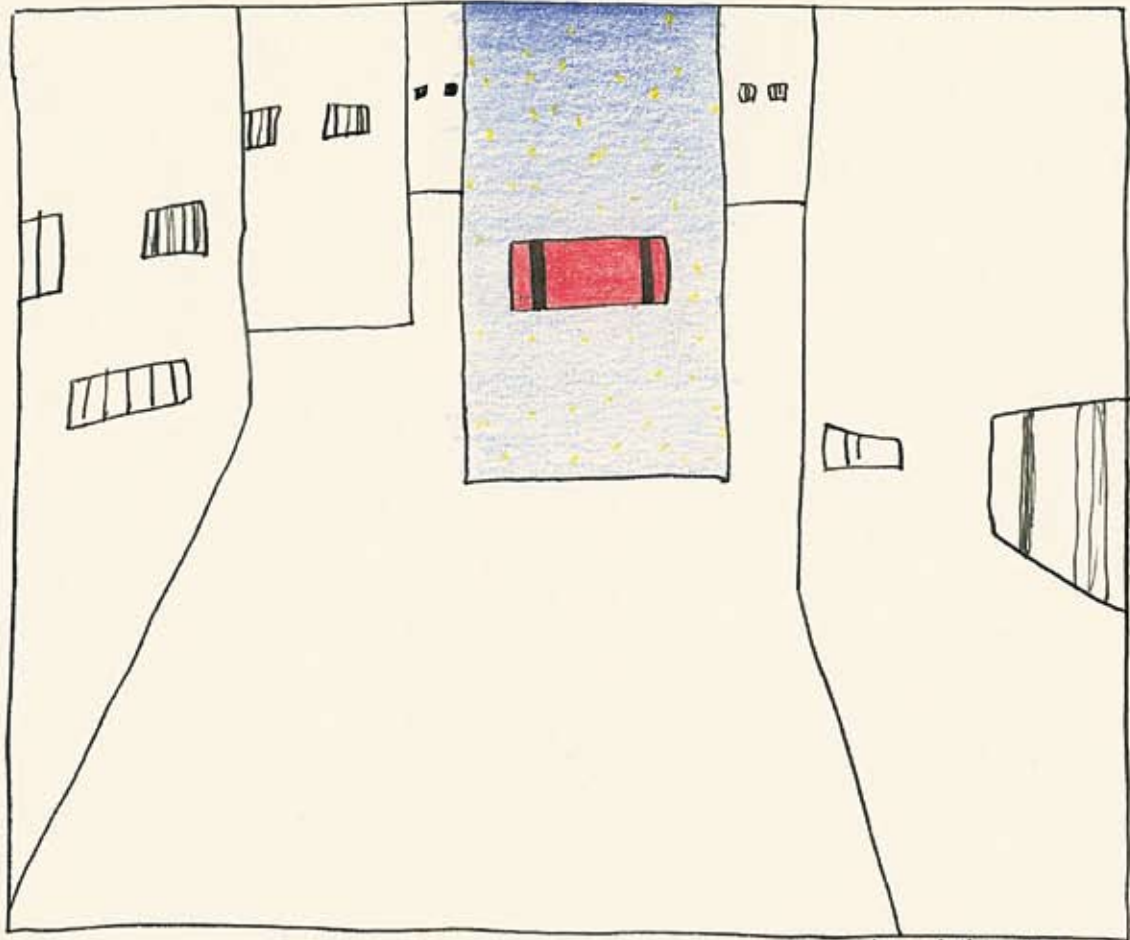
Het einde van de
galerie

De ideeën-schilderijen raken verstrooid over de hele wereld. Al spiegelend maken ze dooltochten door vreemde landschappen. Soms houden ze even halt in tentoonstellingsruimtes die vaak uit slechts enkele wankele schotten bestaan.

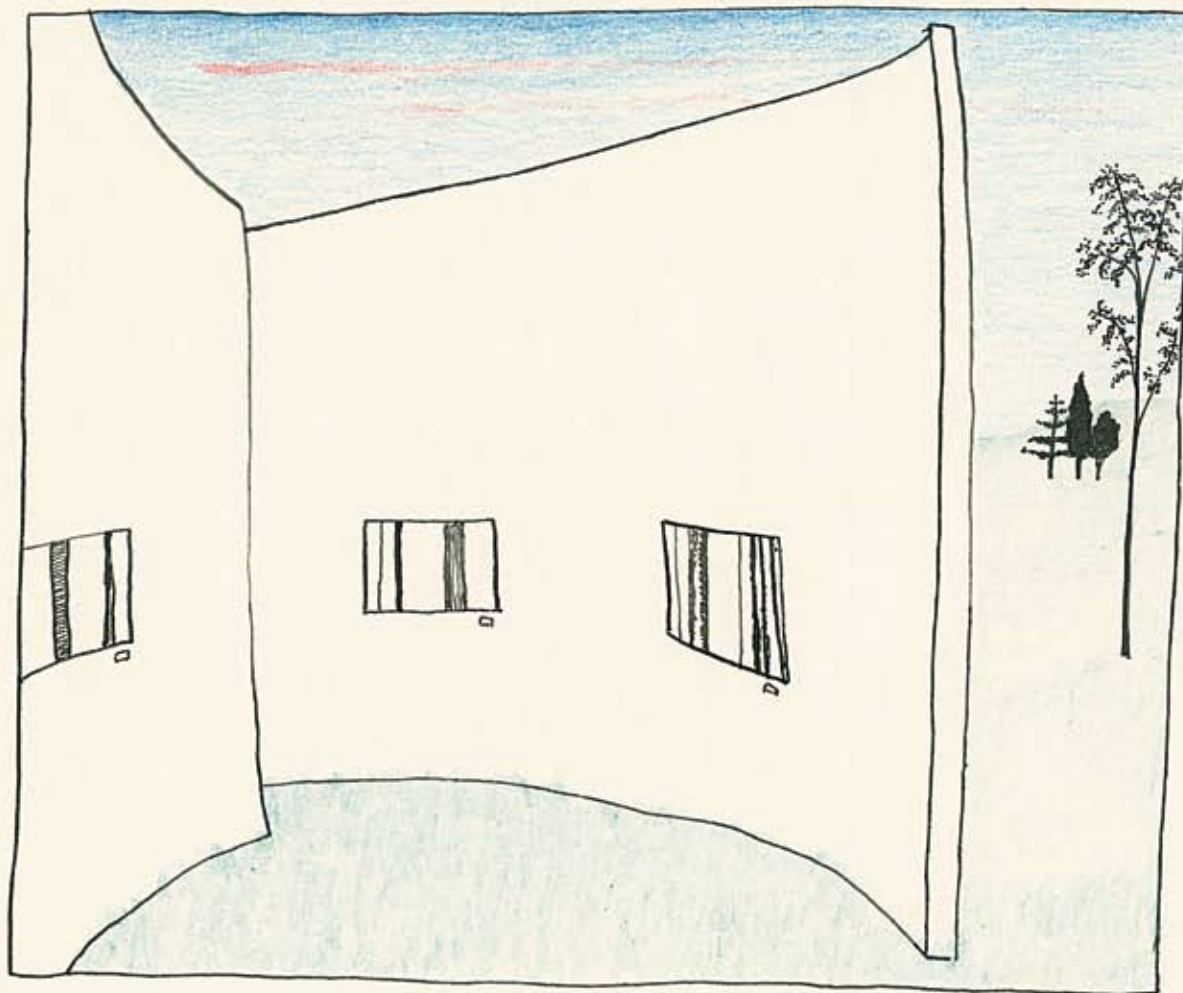
Het raadsel van de eerste retro-perspectivische tentoonstelling

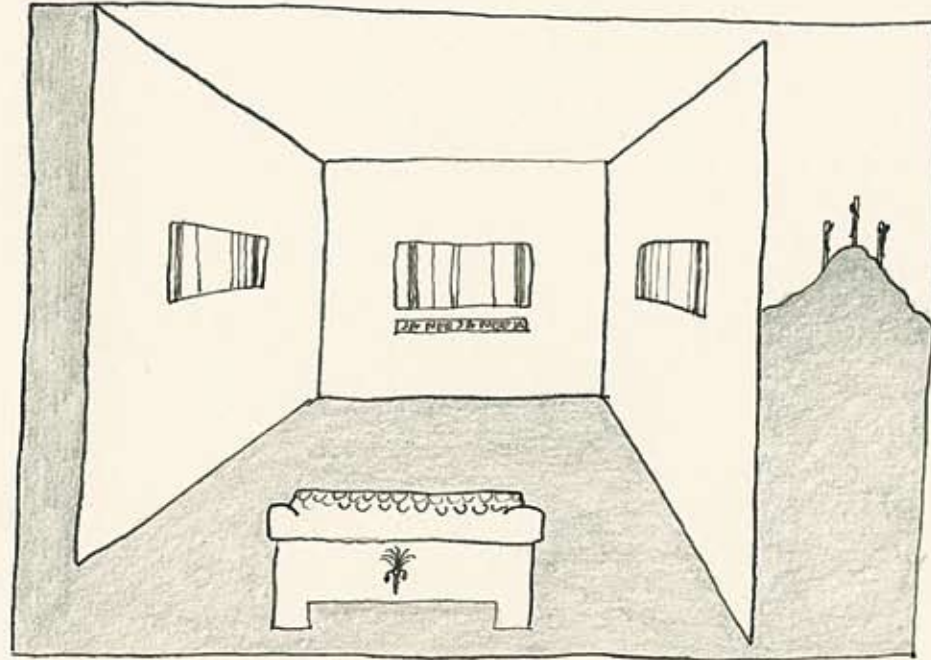
vragende schilderijen

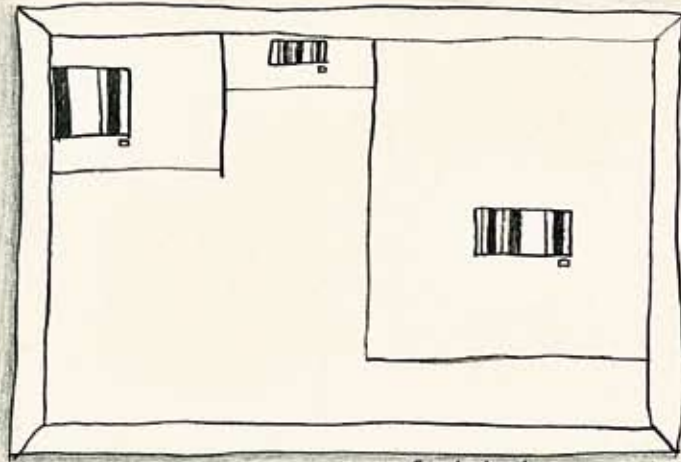
NOSTALGIE 2002

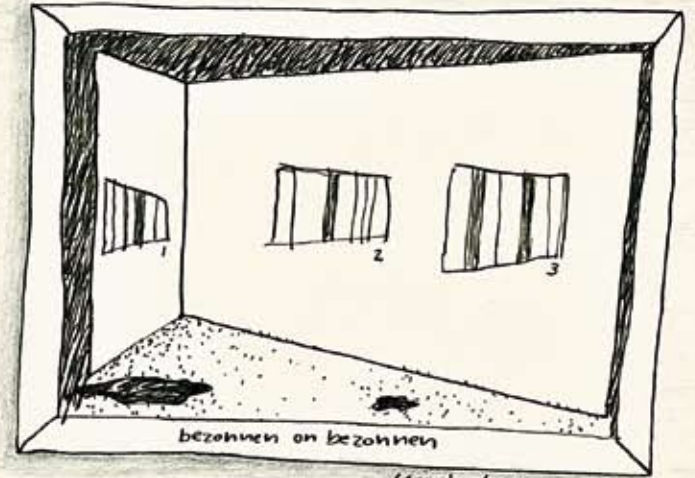
scrva in Toscana

drie-eenheid?

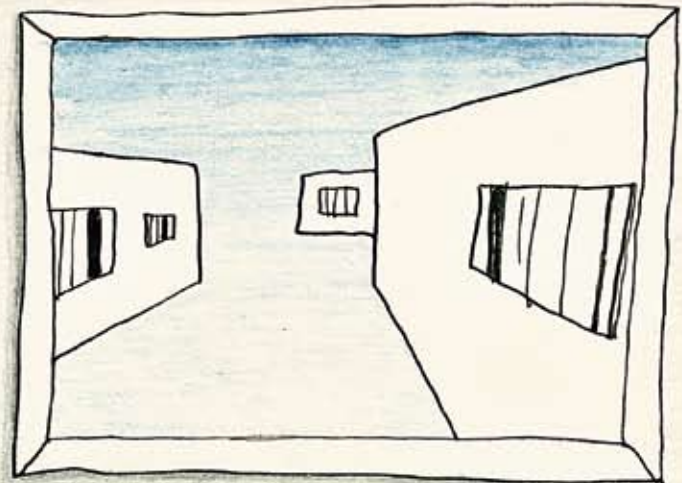
flash back 1

flash back 2

retroperspectief III

flash back 4

De spots op de streepjesschilderijen zijn gedoofd. De fragiele kamers zijn geruimd en worden niet meer door mensen bezocht. Toch wordt er van verre gekeken naar de haast lege plaatsen. Iets beschouwt de ijle lijnen van de tekeningen vanuit een hoog standpunt.

De schilderijen van succesvolle kunstenaars blijven bestaan in een Hall of Fame. De geslaagde kunstwerken worden bewaard in de plechtstatige architectuur van het kunstmuseum. In mijn verbeelding maak ik mijn atelier groot en voornaam en schep zo een Hall of Fame voor mijn eigen werk. Een groen schilderij blijft echter onvoltooid.

Museummuur en schetswand, atelier, 2003

△ Museumkast, atelier, 2004

In mijn atelier
neem ik afscheid.
Schilderijen waarvan niemand is gaan houden
verzaag ik.
Een eenvoudig klusje, denk ik,
maar het gaat me aan het hart.
Ze waren goed bedoeld.

De executed paintings
zijn door mij gedood.
Ik kijk naar ze om
en zie tot mijn schrik
dat ze weer kleur krijgen.

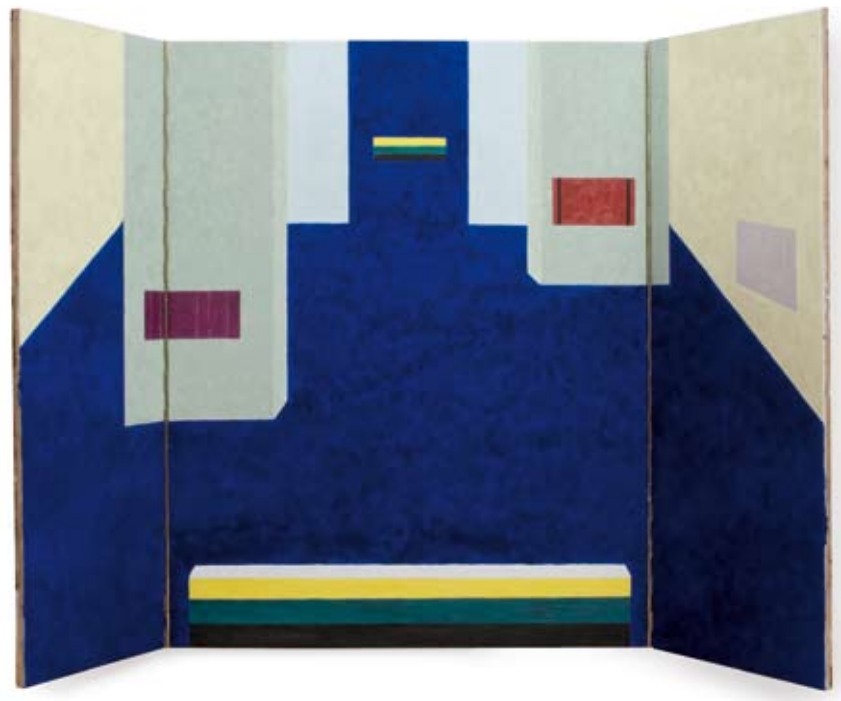
Kruiskamer in omkijkperspectief, 30 x 70 cm, 2003

▷ Staties: Geseling, Kruisiging, Leeg graf, 21 x 50 cm, 2003

2B or not 2B, drie multiplex panelen 21 x 35 x 0,8 cm, 2004

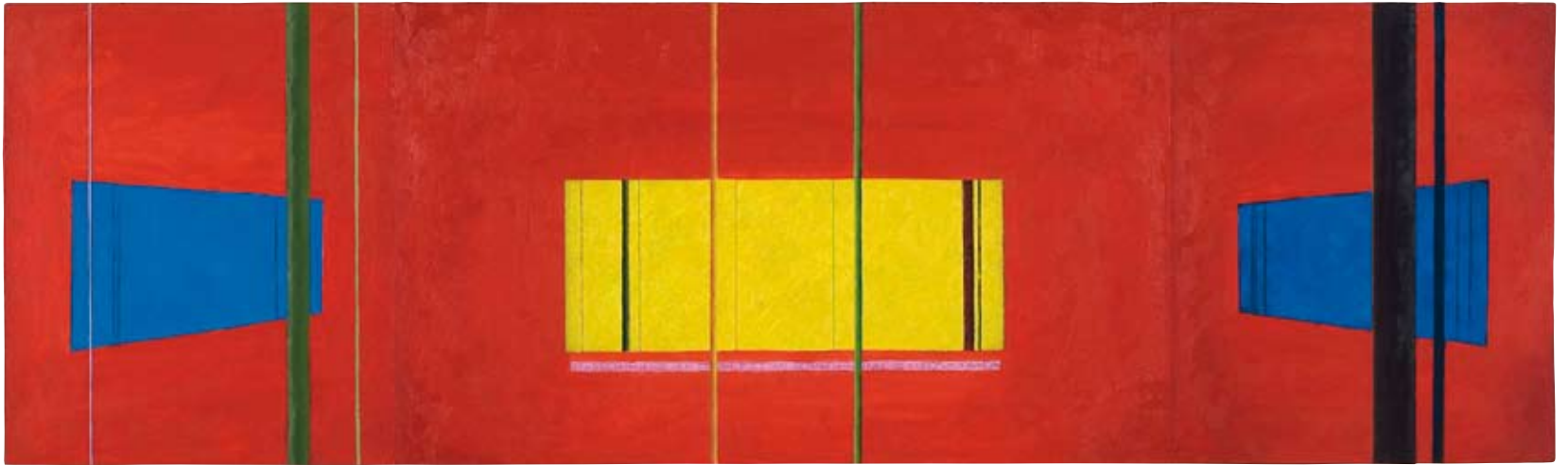
Het einde van de galerie, drieluik multiplex 50 x 20, 50 x 40, 50 x 20 cm, 2004

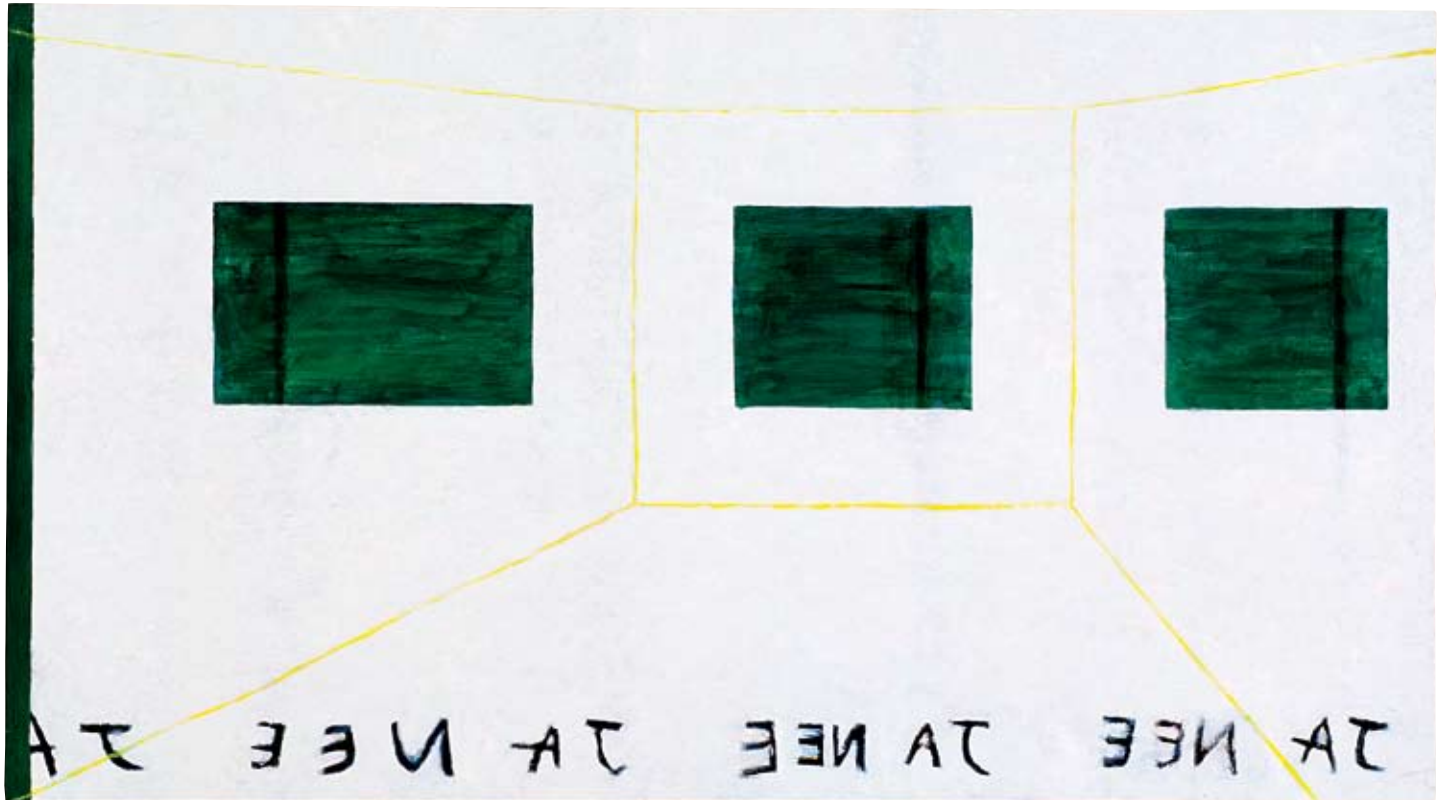
- Het geheim van de opkomst en de ondergang van drie groene schilderijen, 33 x 45 cm, 2003
- ▷ De indeling van de blauwe periode, 65 x 70 cm, 2004

Het ja-nee in M's rode atelier, 41 x 137 cm, 2004

Het ja-nee in het witte atelier, 60 x 108 cm, 2004

Ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja nee ja.
Een stem spreekt deze woorden zacht en monotoon uit in een
verlaten kamer waar bleke schilderijen hangen.
In de overigens zeer stille ruimte is het oneindig gefluisterde 'ja nee
ja nee...' zeer aanwezig.

Jans atopie, 50 x 90 cm, 2003

Het raadsel van een rood en geel streepjesschilderij in Jans tweede atopische ruimte, 27 x 46 cm, 2003

Schilderijen in afwachting, 60 x 90 cm, 2005

Als ik op een zeker moment mijn nieuwe werk bekijk, word ik door strijdvragen overmand en voel me zwak en wankelmoedig. Speelgoedsoldaatjes komen uit alle hoeken en gaten tevoorschijn en kunnen mijn atelier met groot gemak veroveren. Sindsdien is mijn Hall of Fame een Hall of Shame.

De wonderen en wonden zijn de wereld nog niet uit, 75 x 65 cm, 2004

In de Hall of Shame doemt
een rood lichtend teken op.
Twee speelgoedsoldaatjes
rennen er op af met hun
geweren in de aanslag.

Het groene schilderij in de Hall of Shame, 90 x 120 cm, 2005

Hall of Shame, 90 x 120 cm, 2006

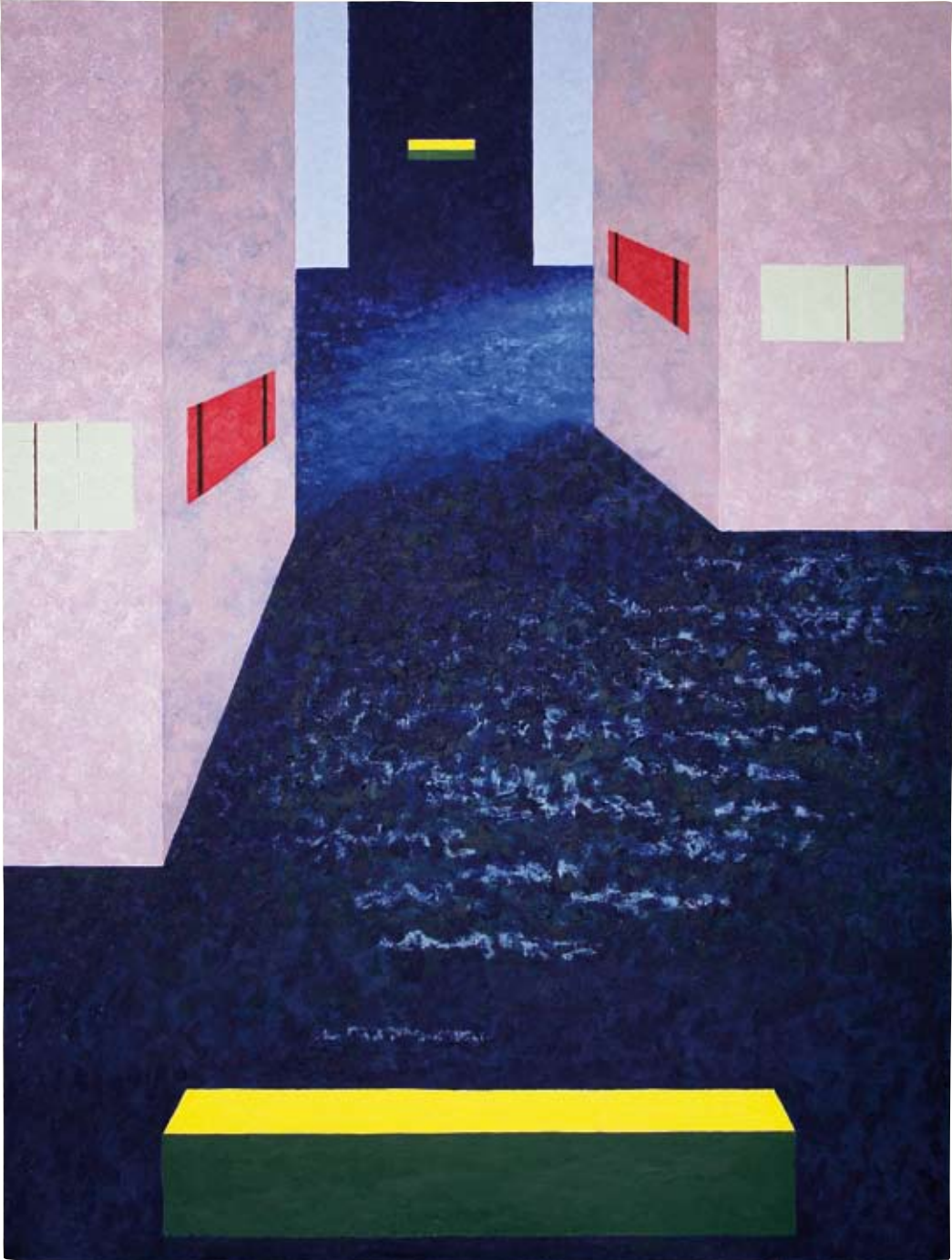

The execution of five bad paintings (shot at dawn), 42 x 115 cm, 2006

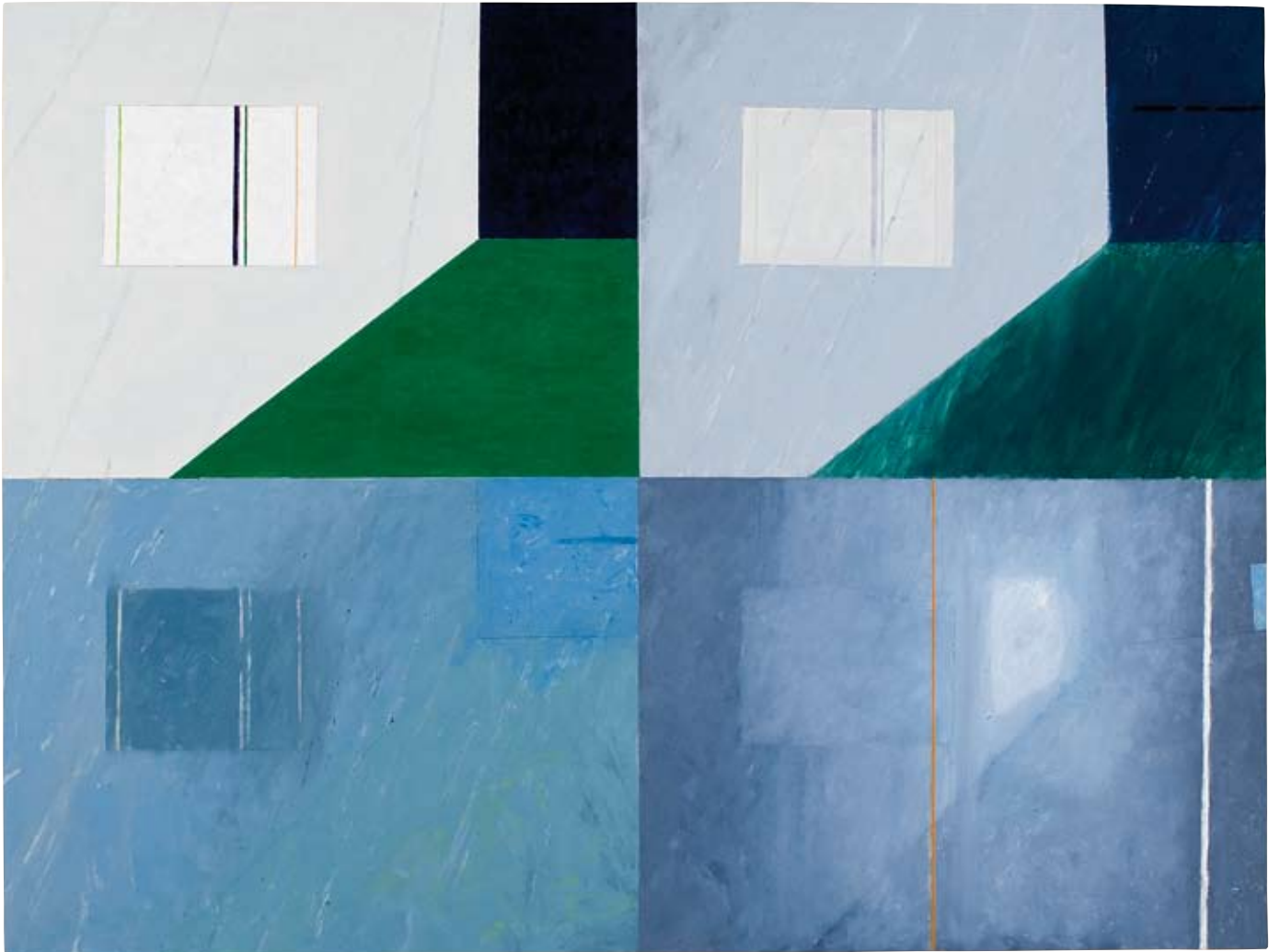

Op een dag zijn de executed paintings minuscule klein geworden. Samen passen ze in een doosje. Ik omwikkel het voorzichtig met schilderstape en noem het mijn museum-mausoleum.

Ik neem het doosje in mijn hand en zet het rechtop. Ik zie er Lazarus in, stinkend en verdwaasd, opgewekt uit de dood.

The execution of a bad painting, 120 x 90 cm, 2005

◁ Museum-mausoleum (Tsunami in the house of the executed paintings), 120 x 90 cm, 2006

Een blauwe deur in
het spiegelhuis,
120 x 90 cm, 2005

Feest in het spiegelhuis,
120 x 90 cm, 2006

Op een of andere expositie hangt een van mijn schilderijen keurig aan de muur. Het is een feest om te zien want de kleuren zijn een lust voor het oog. Het lijnperspectief wekt echter argwaan omdat het slechts vanuit een gezichtshoek klopt. Als duizend argusogen tegelijk kijken, klopt het negenhonderdnegenennegentig keer niet.

Groengevlekte soldaten knappen het vuile werk op.
Ze gooien de in stukken geschoten schilderijen op een hoop ergens achter de verlaten expositieruimte.

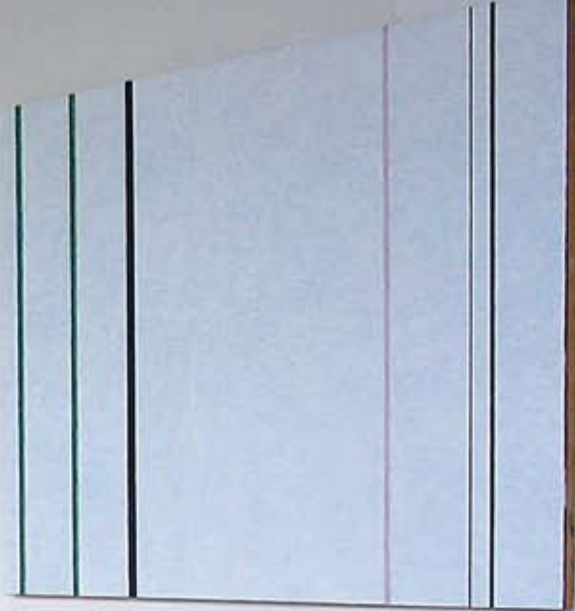
De fragmenten liggen op een stapel:
een fragment onbestemdheid
een fragment van Leonardo,
een fragment van God,
een fragment van Nietzsche,
een fragment van mijzelf;
eens maakten ze deel uit van schoon
schijnende schilderijen.

Jan Zondervrees kent geen angst voor het lege vlak. Met wellust laat hij zijn slagen en streken los op de reine ondergrond. Onbezonnen stort hij zich op de talloze strijdvragen. Pijnlijke ongerijmdheden dwingen hem steeds tot het banen van nieuwe paden. Uiteindelijk redt hij het gezicht van zijn muze en likt zij teder zijn versgeslagen wonden. Dan verbloemt hij alle pijn met een laatste laagje kleurrijke verf.

Homo Bulla blaast een bel, 90 x 90 cm, 2006
◁ Het ja-nee in het kaartenhuis, 120 x 90 cm, 2006

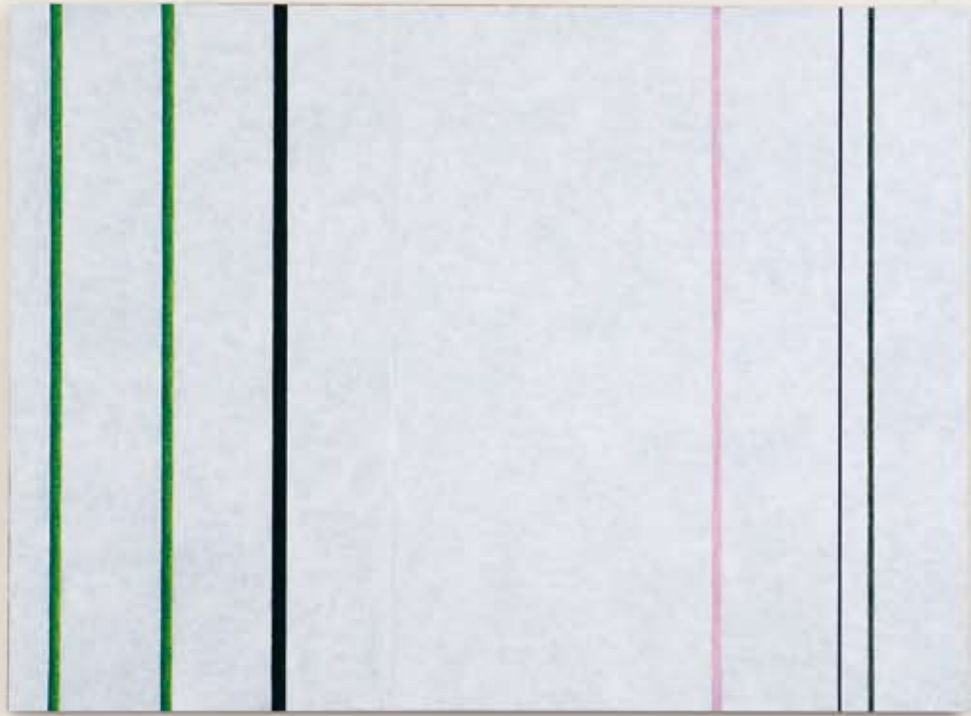

Het witte schilderij is het enige abstracte werk dat in mijn atelier nog aan de muur hangt.

Ik maakte het in de volle overtuiging dat ik zo en niet anders kon en wilde werken. Het bleek echter mijn laatste poging tot een goed schilderij te zijn. Nu mijn werk willens en wetens vol tegenstrijdige invalshoeken zit en onsamenhangend geschilderd is, kijk ik naar het witte schilderij als een ver verwijderd lichtpunt.

Predella for an executed painting II, 60 x 140 cm, 2006
◁ Installatie van wit schilderij, 70 x 95 cm, 1999 en Predella for an executed painting, 26,5 x 95 cm, 2005

Het verhaal van de executed paintings is hier ten einde. Ik hield de afgemaakte schilderijen voor dood maar ze stonden eigenmachtig weer op. Iets is definitief voorbij in mijn proces van scheppen en herscheppen. Mijn streven om zuivere plekken te schilderen verdween. Ik schilder nu in een open spanningsveld waarbij ik het mezelf gun om slechte schilderijen te maken. Dit is verontrustend en bedreigend maar schenkt ook een grimmig soort plezier. Als schilder heb ik nu minder van de mysticus en meer van de soldaat die vecht voor abstracte doelen, voor twijfelachtige eer en voor het gevoel van triomf na een overwinning.

English Summary

A safe house becomes a battlefield

Jan Meijering (1960, Netherlands) tells the story of the executed paintings. He created them and destroyed them.

For a long time I strove to make good and completely pure paintings. Those pictures were as silent houses in which no influences from the outside could break into. On a bad day the feeling came over me that I was making anachronistic art. I felt alienated from my own work. I took a detached look at my work and concluded that I had wasted my time by seeking profoundness.

After my study at the art academy in Arnhem, the Netherlands, I found a place for my paintings at Gallery Van den Crommenacker. There I had four solo exhibitions. When Mieke van den Crommenacker died in 1998 and her gallery closed, I lost my permanent place to show my work.

The time had come to terminate the forced peace of the pure house. I opened the door myself for a world that is both huge and wonderful as well tragic and sour.

Bit by bit I change my point of view. I transform the pure image of the executed paintings into a concept. At a certain moment my paintings only exist as a vague bloodless image in my memory. Some executed paintings become scattered over the world, others I saw into pieces in my studio. In my imagination I transform my studio into a Hall of Fame for the remaining paintings. When I reflect my new paintings I feel weak and wavering, toy-soldiers conquer my studio and call it the Hall of Shame. They clear away the fragments of the sawn paintings and pile them up outside.

A white painting is the only abstract painting that remains in my studio. Now my work is full of contradictions and the brushwork is incoherent I look at this piece as a far-off bright spot. The stories of the lives of the executed paintings is told in imagined rooms. As a painter I am changed. I'm now like a soldier who fights for abstract aims, for a dubious honour and for the feeling of triumph after a victory.

Dit boek is opgedragen aan mijn vrouw Anne-Marieke Nooij
en onze kinderen Gijs en Fabia

Voor hulp bij de totstandkoming van dit boek dank ik
PlaatsMaken (Peter Jordaen en July Ligtenberg), Margreet
Hoepel, Puck Willaarts, Han Leeferink, Bob van den
Nouweland, Wout Herfkens, Rinke Nijburg, Gerda ten
Thije, Roelof Meijering, Jenny Meijering-Nuesink en
Arjan Moscoviter.

Fotografie: Tjeerd Kootstra, Arnhem, blz 6, 7, 9, 10, 11, 12,
13, 14, 15, 16, 18, 19, 21, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43,
45, 46, 47, 50, 51, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 62, 63, 66, 67.

Vormgeving: Erik van Rosmalen, Amsterdam

Druk: Thieme, Nijmegen

Jaar uitgave: 2007

Oplage: 500

ISBN 978 90 5042 122 5

Tenzij anders vermeld zijn de schilderijen met olieverf
geschilderd op paneel, vaak met een onderschildering in
acrylverf en structuurpasta. De maten zijn hoogte x breedte
vermeld. De dikte van paneel en achterlat is ong. 2,3 cm.

www.executedpaintings.nl

